

ELÇİN 3 POYRAZLAR

—
Polisiye
Gerilim
—

KAYIP YÜZ

DOĐAN YAYINLARI TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Ecel Çiçekleri

KAYIP YÜZ

Yazan: Elçin Poyrazlar

Editör: Hülya Balcı

Yayın hakları: © 2022 Dođan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Kasım 2022 / ISBN 978-625-8215-50-2

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı Atmaca

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Dođan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Kayıp Yüz

Elçin Poyrazlar

Rüyada gibiydi. Başı yana düşmüş, ağzı hafif aralık, sol avucu açık, parmakları belirsiz bir hedefi gösterir gibi uzanmıştı. Rahat görünüyordu. Daha doğrusu hafiflemiş. Yarı açık gözleri son gördüğü şeye sabitlenip kalmasaydı, kızın uyuduğuna yemin ederdi. Koyu kumral saçları başını ipek bir örtü gibi çevrelemişti. Fön çekilmiş saçlar... Temiz, parlak, bakımlı saçlar... Sağ eli göbeğinin üstüne kıpırtısız bir kuş gibi konmuştu. Bir tek bacakları ele veriyordu durumunu. Hiçbir canlı bu acıya sessizce katlanamazdı çünkü. Sağ bacağı ters açıyla kalçasından yukarıya doğru uzamış, sol bacağı ise kemiksizmiş gibi kıvrılmıştı.

“Ölü olduğuna inanmak zor değil mi komiserim? Baksanıza, uyuyor gibi...”

Suat Zamir cesedin üstüne eğildi ve kızın saçlarının arasından betona sızan koyu kırmızı kana bir kez daha baktı. Özenle cesedin sağ elini kaldırdı, kolundaki izlerde göz gezdirdi. Sol kolunda da izlerin benzeri vardı. Mor halkalar. Cesedin pantolonundaki çamuru bir kalem ucuyla hafifçe kazıdı. Siyah pantolondaki çamur lekeleri kuruydu.

“Komşular kızın altıncı katta yaşadığını söylüyor komiserim. Olay sabahın erken saatlerinde yaşanmış olmalı. Cesedi işe giden bir komşu bulmuş.”

Suat Zamir ayağa kalktı, griye dönen bej renkli apartmana baktı. İstanbul’un orta halli bir semtinin orta halli bir mahallesinde, orta halli bir apartman. Perdelerin, oturma odalarının, izlenen TV programlarının, geçim dertlerinin, karı-koca kavgaları-

nun birbirine benzediği, tekdüze hayatların yaşanıp söndüğü bir apartman.

“Elbette ne gören olmuştur ne de duyan... Kız yalnız mı yaşıyormuş?”

Suat Zamir notlarını karıştıran gözlüklü, gür saçlarını atkuyruğuna sıkıştırmış yardımcısına baktı. Akademi’den yeni çıkmış, hevesi taze genç kadının, amirinin gözüne girmek için satırları tarayan parmaklarını izledi.

Cinayet Büro Amiri Kadri Özer, teşkilattaki ismiyle Tikli Kadri, onu bu özel göreve atayalı çok olmamıştı. Ekip içinde yaşanan gerilim, rutin işlerin aksaması, genel uyumsuzluk gibi bir şeyler gevelemiş, her ne kadar bu kararın ardında Suat’ın suçu olmasa da işler sakinleşene kadar bu yola başvurmamayı seçtiğini açıklamıştı. Gerginlik ve uyumsuzluk! Büyük bir cinayet vakasının faillerinin yakalanmamış olmasının faturası ona çıkarılıyordu. Yeterince çalışmamışlardı, işi savsaklamışlardı. O dönem böyle azarlamıştı Tikli Kadri onları. Birisinin cezayı yüklenmesi gerekiyordu. Ekipteki iki komiserden erkek olanı Büro’da kalmış, kadın olanı kızağa çekilmişti.

Tikli Kadri onun gayretli ve inatçı bir polis olduğunu bildiğini, bu yüzden doğrudan kendisine bağlı özel bir birimde görevlendirdiğini söylemişti. Suat Zamir intihar vakalarını inceleyecek, dosyalarını eksiksiz hazırlayacak, rutin cinayet vakalarıyla meşgul olan Büro’nun bu ek yükten kurtulmasını sağlayacaktı. Tikli Kadri ona “Sık dişini” demeseydi pek de umurunda olmayabilirdi. Ama başkaları değil, sadece kendisi sıkmalıydı dişini.

Suat Zamir amirinin kararını dişlerini sıkarak dinlerken Tikli Kadri bir noktada yeniden ekibe dönme şansı olduğunu ama bu görevi kabul etmezse başka bir şubeye geçmek için başvurabileceğini de söyleyerek onu yollamıştı. Suat Zamir bu özel görevin eski ekip arkadaşı Komiser Selim Belen’in teşkilatta artık açık açık konuşulan terfisiyle doğrudan bağlantılı olduğunu biliyordu. Sadece amiri bu işi yalnız yapmak zorunda kalmayacağını söylerken Polis Akademisi’nden yeni mezun bir memuru yanına çırak olarak vereceğini bilmiyordu. Polisliği işbaşında öğrenerek tecrübe kazanmasını istedikleri memurun adı Beren Bahar’dı.

Şimdi karşısında telaşlı elleri not defterini karıştırarak dikilen, arada dudağını ısırarak bu genç kadına öğretmenlik yapmak zorunda olmak canını sıkıyordu.

“Hayır komiserim” dedi Beren Bahar onu inceleyen Suat’a dikkatle bakarak.

“Ev arkadaşı varmış, ismi Luna ya da Lena. Kapıcı da emin değil. Dün gece evde deşilmiş. Kızı bulmaya çalışıyoruz.”

Beren’in ben yerine biz demesi Suat’ı gülümsetti. Arkalarında ne teknik ekip ne kas gücü ne rütbe desteği ne de böyle bir vaat vardı. Topu topu iki kişiydiler işte. Ekip kabul edilemeyecek kadar ufak bir birim. Birim olamayacak kadar zayıf bir zincir. Amirin iki dudağının arasında kâğıttan bir kale. Beren cümlelerini çoğul zamirlerle kurarken belki de büyük bir ekibin parçası olma arzusunu ifade ediyordu.

“Cesedin kimliği tespit edildi mi? Yaşı kaç? Ailesi nerede bu kızın?”

Beren ürkek bakışlarını Suat’ın sert yüzüne çevirdi. Ellerinde olması gereken hayati bir bilginin eksikliği onun suçuymuş gibi söze girdi.

“Komiserim evde cesedin kimliğini bulamadık. Sadece kapıcının bize verdiği isim var elimizde. Şeyma.”

“Şeyma? Soyadı yok mu bu kızın?”

“Hayır komiserim. Kapıcı bilmiyor.”

“Komşular? Tanıyan kimse yok mu bu kızları? Şeyma ve Luna? Sahne ismi mi bunlar?”

“Cesedi bulan komşunun belki daha fazla bilgisi vardır komiserim. Ben hızlıca sorguladım ama sizin geleceğinizi de söyledim. Daire 5, komiserim.”

Suat Zamir başını yavaşça salladıktan sonra yerde yatan genç kadına bir kez daha baktı. Cildi daha gri, yüzü daha soluk göründü gözüne. Daha dün gençti, bugün ise bir ölü. Öteki dünya dedikleri yere geçişi saniyeler içinde gerçekleşmiş olmalıydı. Suat Zamir güneşin ilk ışıklarının genç cesedin üstünde oynamaya başlamasını kısa bir süre izledikten sonra gözlerini altıncı katın açık penceresine dikti.

5 numaralı dairenin kapısının önüne yığılmış ayakkabı öbeği, kalabalık aile yaşantısının dağınıklığıyla karşıladı onları. Pazara ya da markete aceleyle giderken giyilen alçak topuklu suni deri kadın ayakkabısı, arkasına basılmış eski bir erkek ayakkabısı ve eşleri dağılmış çocuk ayakkabıları. Kapının hemen yanındaki alçak plastik rafta bir çift eski terlik ve çiçekler duruyordu. Plastik mor menekşeler. Dairenin zilini çalınca bir kuş cıvıldayıp aniden sustu.

Kapıyı, boyu ancak kilide varan bir çocuk açtı. Gözleri uykulu, yanakları doluydu. Elindeki ekmeği çiğneyerek kapıda ona bakan iki kadını süzdü. Öndeki sert görünüyordu. Saçları kısa, kaşları çatık, ağzının kenarları aşağı doğru, uzun boylu, siyah ceket, siyah tişört, siyah kot ve bot giyen bir kadın.

Arkadaki kadın ise genç kız gibiydi. Ufak tefek, dalgalı saçları atkuyruğuyla tutturulmuş, kahverengi gözlerinin kenarları aşağı doğru, dolgun dudakları her an gülümseyecekmiş gibi kıpırtılı.

“Baban evde mi?” dedi Suat Zamir, gözlerini çocuğun meraksız gözlerine dikerek.

Çocuk ekmeği çiğnemeye devam etti bir süre daha, içeri koşmakla yerinde durup onları izlemek arasında kararsız gibiydi. O sırada çocuğun ardında biri belirdi.

“Kusura bakmayın” dedi bir kadın, “İki dakikalığına lavaboya gitmiştim. Buyurun... Buyurun...” Başörtüsünü düzeltirken bir taraftan da antredeki dolaptan telaşla terlik çıkarmaya çalışıyordu.

“Biz polisiz” dedi Suat terliklere ters ters bakarak.

“Eşinizle konuşacaktık. Çok kalmayacağız. Çağırabilir misiniz?”

Kadın, Suat’ın geçit vermez ifadesinden kaçır gibi koridora açılan kapılardan birine daldı. İki kişi fısıldaştıktan sonra bir öksürük duyuldu ve odanın kapısında orta boylu, kel bir adam belirdi. Üstünde yakalı bir tişört ve kot pantolon vardı.

Antreye geldiğinde Suat ve Beren’i içeri buyur etti. Bir çay içerlerdi. Kusura bakmasınlardı, sabahki heyecandan sonra uyuyakalmıştı. Suat Beren’e bir baş işareti yaptıktan sonra antreye girdiler. Eve iç kıyıcı bir kavrulmuş soğan kokusu sinmişti.

Suat salona gitmek için dönen adamı “Burada konuşabiliriz” diyerek durdurdu.

“Fazla vaktimiz yok. Kimliğinizi görebilir miyim?”

Adam Suat’ın ona uzanmış eline baktıktan sonra arka cebinden yıpranmış bir cüzdan, onun içinden de yıllar önce yenilenmiş olması gereken bir kimlik çıkardı. Ahmet Ertürk 32 yaşındaydı. Fotoğrafta kafasının yanlarında duran siyah saçlar şimdi onu terk etmişti.

“Ahmet Bey, bize olayı baştan anlatın” dedi Suat adamın kimliğine bakmayı sürdürerek.

“Polis hanıma da anlattım sabah” dedi Ahmet Ertürk gözlerini kırıştırarak.

“İşe gitmek için evden çıktım. Bizim küçük bir dikiş atölyemiz var. Erken gitmezsek işçiler çalışmıyor amirim. Başlarında durmak lazım. Hem elektrik açılacak, makineler ısınacak, depolar kontrol edilecek...”

“Bu sabaha gelelim, onu anlatın” dedi Suat sabırsızlandığını gizlemeden.

“Ha... Tabii... Tabii... İşte çıktım apartmandan, kapının biraz ötesinde yerde bir şey gördüm. Hava daha karanlıktı. Biri yatıyor gibi. Bazen sarhoşlar gelir geçer, arka sokakta birahane var. Oradan çıkan sarhoşlardan biri yerde sızmış kalmış sandım. Yaklaştım baktım. Bir bayan. Gözleri azıcık açık ama uyuyor gibi. Parmağım la dürttüm biraz. Baktım başının arkasında kan var. Korktum, hemen polisi aradım.”

“Tanıyor muydunuz maktuleyi?”

“Maktu? Şey kızı mı? Yok. Tanımıyordum amirim. Bizim apartmanda bir iki kez rastlaşmışlığım var, o kadar. Bundan birkaç ay önce taşındılar. Ama kimse memnun değildi. Burası aile apartmanı. Çocuklar, kadınlar, yaşlılar var. Öyle kadınlar uymaz bize...”

“Nasıl kadınlar?” dedi Suat elleri hafifçe titreyen adama biraz eğilerek.

Adam sıkıntıyla arkasında uzanan koridora baktı.

“Öyle kadınlar işte” dedi sesini alçaltarak.

“Eve gelen giden erkekler... Âlem, cümbüş, içki, kavga gürültü... Son dönemde biri daha sık gelir olmuştu. Pahalı arabaları vardı adamın. Bizim yavşak kapıcıya da para yediriyordu. Belalı bir tip gibiydi.”

“Adını biliyor musunuz adamın?”

“Cık. Bilmiyorum. Ben pek ilgilenmem öyle şeylerle. Yani bana ne tabii kim ne yaparsa yapsın ama bu apartmanda olmaz, aile apartmanı burası. Ama Hüseyin bilir. Ona sorun.”

“Hüseyin?”

“Kapıcı komiserim” diye atıldı Beren.

Suat başını salladı, adama bir adım yaklaştı.

“Peki ev arkadaşı Luna ya da Lena, onu tanıyor musunuz?”

“Valla bilmiyorum komiserim. İsimlerini hiç öğrenmedim. O da çirkef bir şeymiş. Bizim hanım söyledi. Geçende ona merdivende bağırılmış bu ikisi. Bizim hanım giydikleri etek boyunu görünce kızmış haliyle. Burası aile apartmanı, herkesin içinde böyle geze-mezsiniz demiş. Bunlar da bir küfür bir kıyamet sormayın. Bizim hanım kendini zor atmış eve. Olmaz. Bize yakışmaz bunlar.”

“Yerde yatan komşunuzu gördükten sonra ne yaptınız?”

“Sizi aradım.”

“Ondan sonra.”

“Ha. Cep telefonumdan aradım, biraz bekledim gelirsiniz diye, sonra Hüseyin’i uyandırdım. Tembel herif hâlâ uyuyordu. Beraber bekledik polisi.”

“Ne biliyorsunuz komşunuzla ilgili? Kavga dediniz. Kim ediyordu kavgayı?”

“Ne bileyim komiserim. Böyle kadınlar neden kavga ederse

ondan. Ben kavga görmedim ama kapılar çarpar, bağırış çağırış olurdu bazı geceler. Hepimizin rahatı kaçmıştı. Bu kadın da intihar ederek iyi yapmış, böyle yaşamaktansa ölmek daha iyi.”

Suat adama bir adım daha yaklaştı, yüzünü ona doğru iyice eğip “Ahmet Bey” dedi tslayarak. “Sözlerinize dikkat edin bence. Genç bir kadının ölümünden söz ediyoruz. Yoksa onun ölümünden bir çıkarınız mı vardı?”

Adam bir adım gerileyerek ellerini kaldırdı havaya.

“Olur mu öyle şey amirim? Ne çıkarım olacak benim? Mazbut bir aileyiz biz. Bize uymaz öyle hayatlar. Onu demek istedim...”

“Kızlarla görüşen komşularınız var mıydı? Bize onlar hakkında bilgi verecek birileri?”

“Valla apartmanda ne dönüyorsa Hüseyin bilir. Dedim ya, paragözün tekidir o. O daireyi nasıl tutmuşlar onu bile anlamadık daha.”

Suat adama dosyanın baş şüphelisiymiş gibi bir bakış attıktan sonra kapıya döndü.

“Bir ara şubeye gelip ifadenizi imzalayın Ahmet Bey. Buralardan da ayrılmayın.”

İki kadın kapıdan çıkarken mutfakta dikilen çocuk yavan ekmeği kemiriyor, siyahlar içindeki polise hayranlıkla bakıyordu.

Kapıcı Hüseyin dairesine açılan sahanlıkta, hazırolda dikiliyordu. Bodrum katına apartman boşluğuna bakan ufak pencereden gelen hafif ışık dışında aydınlık sızılmıyor, kapıcı Hüseyin her iki dakikada bir sinirli bir el hareketiyle otomatige basıyordu.

Suat kapıcı dairesinin önüne yığılmış ıvır zıvıra yaklaşmadan merdivenin başında dikilmişti. Kendisinin küçükken sokakta sürdüğüne benzeyen üç tekerlekli mavi bisiklete, hantal bir bebek arabasına ve teklere oraya buraya savrulmuş irili ufaklı terlikler ve ayakkabılara baktı. Yardımcısı Beren merdivenin ortasında duruyor, iki kişinin ancak sığıdığı boşluğa biraz tepeden bakıyordu. Eli Hüseyin'in her sözünü not ediyordu.

"Şeyma'nın pencereden düşmesiyle ilgili neler biliyorsun bize anlat" dedi Suat gözleriyle kapıcı Hüseyin'in terleyen şakaklarını süzerek.

Adamın koyu renk gür saçlarının altından yanaklarına doğru ince ter damlaları akıyor, yanağı hizasında yayılıyor.

"Valla Daire 5 beni bu sabah kaldırdı. Ölü var dedi. Çıktık baktık. Kız ölmüş. Sizi bekledik amirim" diyerek durumu bir çırpıda özetledi.

"Kızlar ne zaman taşındılar apartmana?"

"Üç ay kadar oldu galiba. Apartman eşyalı kiraya veriliyor. Valizleriyle geldiler, girdiler. Taşınma için beni çağırmadılar bile. Ev sahibi de haber vermedi. Ben kimsiniz, ne oluyor diye sorunca 'Ben Şeyma, bu da Luna ya da Lena' dediler, kıkırdadılar. İki genç bayan, eşyaları taşıyan bir şoför. Yardım etmek istedim, izin ver-

mediler. Luna'nın yabancı olduğunu sanıyordum. Ama Türk'ten daha iyi Türkçe konuşuyor."

"Ne iş yaptıklarını söylediler mi?"

"Yok. Öğrenciyiz dediler. Babaları zengin herhalde. Böyle lüks evde yaşadıklarına göre. Başta iyiydi de, sonra sorunlar başladı."

"Nasıl sorunlar?"

"Nasıl desem amirim. Apartman sakinleri rahatsız olmaya başladı bayanlardan."

Hüseyin sönen ışık imdadına yetişmiş gibi hızla düğmeye bastı. Sonra yeniden hazırol pozisyonunu aldı.

"Nasıl rahatsız oldular? Gürültü mü oluyordu?"

"Gelen giden çok fazlaydı. İlk haftalarda camları siyah lüks bir araba gelir, içinden yaşlıca takım elbiseli bir adam çıkardı. Ben babaları sandıydım. Beni her gördüğünde elime bir yüzlük tutuşturdu. Hiçbir şey söylemeden."

"Sonra?"

"Sonra o adam gelmez oldu. Birkaç sefer başka adamlar geldi gitti ama düzenli gelen olmadı. Daire 14'ün alt kat komşusu sabahlara kadar gürültü, müzik var diye hep bana şikâyet ediyordu. Ben de uyardım bayanları. Burası aile apartmanı dedim. Ama dinlemedim."

"Kadınlar eve erkek alıyorlar diye apartmandakiler şikâyete başladılar yani?"

"He. Ama bir süre sonra o da durdu. Apartmana sadece bir adam gelmeye başladı. Genç bir adam. İnce, uzun, sakallı. Her seferinde başka bir gıcır arabayla geliyordu. Beni gördüğünde bazen para verirdi. Ama babaları kadar değil. O geldiğinde çok kavga çıkardı Şeyma Hanım'ın evinde. Bir keresinde kızın yüzünü gözünü morartmıştı."

"Polisi aradın mı?"

Hüseyin bu soru üstüne alayla gülümsedi.

"Polisi arasan ne olacak amirim? Hem Şeyma Hanım sıkı sıkı tembihledi kimseye söylememem için. Ben de karışmak istemedim. Hem iyi kızdı. Benim hanuma giymediği pahalı giysilerini verirdi."

“Sence neden intihar etti Şeyma?”

Hüseyin omuzlarını kaldırdı.

“Vallahi bilmiyorum amirim. Gencecik kız. Kaçsaydı kurtulurdu bu adamdan.”

“Dün gece o adam geldi mi eve? Şeyma yalnız mıydı?”

“Ben görmedim amirim. Gece gelip gittiye bilemem tabii. Anahtarı var. Güvenlik kamerası da yok binada.”

“Luna dün evde kalmamış. Nerede olduğunu biliyor musun? Onu en son ne zaman gördün?”

“Birkaç gündür görmüyorum onu. Gündüzleri hiç çalmam kapılarını. Çöpü alırım o kadar. Ha bir de süslü bir kadın arada uğruyordu. Bir akrabaları sanırım.”

“Süslü bir kadın mı?”

“Evet, 50 yaşlarında, saçları açık sarıya boyalı, kısa boylu, bir sürü altın kolye takan bir kadın. Başta haftada bir geliyordu, sonra daha azalttı gelişlerini.”

“Adını biliyor musun? Konuştun mu hiç kadınla?”

“Yok amirim. Anahtarı vardı kadının. Kendi eviymiş gibi gelir giderdi. Bir keresinde kimi aradınız diye sormuştum, kızlarımı görmeye geldim dedi bana. Sonra da yürüdü gitti. Sizin gibi kimlik sorma yetkim yok tabii amirim.”

Hüseyin çok zekice bir şey söylemiş gibi gevrek gevrek güldü. Suat’ın gülmediğini görünce bozuldu ve aceleyle ışığın düğmesine bastı. Suat, Beren’e döndü, not alıp olmadığını kontrol ettikten sonra Hüseyin’e doğru bir adım attı.

“Hüseyin Efendi, bu benim özel numaram. Sen burada benim gözüm kulağım olacaksın. Bu aramızda sır kalacak, anladın mı? Daireye giren çıkan olursa bana haber vereceksin. Luna, anne, baba, Şeyma’nın sevgilisi... Kim olursa. Bu görevi başarabilir misin?”

“Ne demek amirim. Polise hizmet etmek vatan görevidir. Ararım tabii. Hemen ararım. Sağ olun.”

Suat Hüseyin’in sol omzuna hafifçe vurduktan sonra merdivene yöneldi. Beren önde, o arkada apartmanın girişine doğru tırmandılar. Şeyma’nın cesedinin yattığı yerde ufak kan gölcüğü

kurumaya başlamıştı. Olay yeri ekiplerinin aracında oturan iki kişi sigara içerken cep telefonlarına bakıyorlardı. Memurlar için sıradan bir iş günü. Bu şehirde her gün birileri ölüyor, cesetlerin ve delillerin toplanması gerekiyordu. Yaşı ve ismi meçhul çok genç bir kadın, gizemli anneler, gizemli babalar, bıçkın delikanlılarla dolu bir hikâyenin kahramanı olarak bir dosya numarasından ibaretti. Suat Zamir'in içindeki ses bunun bir intihar olmadığını söylüyordu. Guruldamaya başlayan karnı ise bir an önce bir şeyler yemesini. Hangisini dinleyeceğine tereddüt etmeden karar verdi.

“Olay Yeri'nin çalışması bitmiş. Biz de bir bakalım daireye” dedi Beren'e.

Suat Zamir ve Beren Bahar meşgul ışığı yanan asansörü es geçip merdivene yöneldiler. Şeyma ve Luna'nın yaşadığı evin sırlarıyla tanışmak için basamakları ağır bir ritimle çıktılar.

*Hayatındaki tek kadın benim
En azından ben öyle sanıyordum.
Ta ki telefonu çalana kadar.
Ekranında isim yerine sayı vardı.
Sıfır
Gizli bir kod, bir şifre, bir sır?*

Genç bir kız dairesinden aşağı düşüp ölmüş,
ev arkadaşı diğer kız ise ortadan kaybolmuştur.
İntihar vakalarına sürülen Suat Zamir genç kızın
ölümünü araştırmaya başlar.
Bu sırada Emniyet'e gelen esrarengiz bir kadın,
kocasının onu öldürdüğünü söyler.

Fotoğraf: Osman Kaytaoğlu

Elçin Poyrazlar, 3 Şubat 1975'te Bursa'da doğdu. ODTÜ İşletme Bölümü'nün ardından Belçika'da yüksek lisans yaptı. Brüksel'de politik ekonomi doktorasını yaparken gazeteciliğe başladı. *Cumhuriyet*, *Dünya*, *Virgöl*, *TimeOut*, *Huffington Post*, *Vocativ*, BBC gibi yerli ve yabancı medya kuruluşları için çalıştı. Bu süreçte Brüksel, Washington, Londra ve Madrid'de yaşadı. İlk polisiye romanı *Gazetecinin Ölümü* 2014'te, *Kara Muska* 2016'da, *Mantolu Kadın* 2018'de, *Ecel Çiçekleri* 2021'de yayımlandı. İngiltere'nin seçkin derneği Polisiye Yazarlar Birliği'ne (CWA) 2016 yılında kabul edildi.

